

Loopy Teller Studio

EL DIA DELS INFLUENCERS VIVENTS 2

Desgavell virtual!

ZEBRA

animallibres

1

EL MALSON ES REPETEIX?

Aquest erm desolador que veieu és el nostre poble. Els carrers estan buits; les carreteres, plenes de cotxes abandonats; als parcs escassegen els nens i als camps de futbol no hi rebotava ni una trista pilota. El caos ha envaït la ciutat i tot se n'ha anat a fer punyetes.

Sí, sí, a fer punyetes, tal com ho llegeixes. Vinga, em jugo la Zwitch i tots els jocs que tenim el meu germà i jo que no sou capaços de veure ningú passejant o simplement gaudint de no fer ni l'ou mentre pren el sol.

Oi que no?

Ja m'ho pensava. Però fixeu-vos-hi bé. Mireu a dins les botigues, les cafeteries, els cotxes que estan aturats a la carretera... Ara sí que els veieu?

Veieu tota aquesta gent enganxada a les seves tauletes, bavejant com un gat davant la gelatina matutina? Em sembla una comparació força encertada, o com a mínim a mi em recorda el gatet de la tia Josefa cada vegada que li omplia el bol amb aquella massa viscosa que pretenia ser tonyina (ecs!). Potser tota aquesta gent no fa tanta pudor

com aquella llauna (ves a saber, algú potser sí), però sens dubte estan igual d'absorbits i saliven com el mix davant de la seva *delicatessen*.

Suposo que ja veieu per on vaig, oi?

Efectivament:

TOT EL POBLE S'HA CONVERTIT EN INFLUENCER VIVENT.

«Però com?», us deveu preguntar.

I si no ho feu..., bé, m'és igual, us poso en situació:

Em dic Natzarret, tinc 12 anys i soc estudiant de l'IES Romer dels Desemparats. Fa uns quants mesos se'n va armar una de grossa al nostre institut amb la instal·lació d'una antena wifi i l'aparició d'una misteriosa aplicació als nostres mòbils: *Inflogram*.

No us deixaré anar un rotllo, perquè segur que us en recordeu perfectament, com per oblidar-ho! El meu germà bessó Borja i jo encara tenim traumes d'aquella apocalipsi zombi millennial que vam viure a l'institut... i dels exàmens finals que ens van caure després! Ni tan

sols el fet d'haver-se transformat en monstres assedegats de selfies i reptes tronats va impedir que *el Metralleta* i *la Joiessss* preparessin maquiavèl·licament els exàmens finals, de nou pàgines el més curt.

I si a tots aquests traumes, hi afegim algun nyanyo que encara ens fa mal i la petita cicatriu del dit gros del peu esquerre, ens queda un record inoblidable del que va ser el que hem batejat com **el dia dels influencers vivents**.

–T'entrotles més que la persiana de l'àvia, Natz –es queixa en Borja, que és al meu costat mentre us faig aquesta intro que mola una barbaritat.

–Ja saps que m'encanta explicar històries, deixa'm continuar –protesto–. He de donar una mica de context a tota aquesta gent.

Daixò... Continuo:

Nosaltres pensàvem que després de la destrucció de l'antena i l'esborrada de l'aplicació tot allò ja havia acabat...

Però res més lluny de la realitat...

Aquí hi tornem a ser, amb el poble totalment infestat de tarats vivents, com li agrada anomenar-los al bo d'en Jaume.

I per entendre com hem arribat a infestar el poble d'influencers vivents, hem de retrocedir a ahir a la tarda, quan vam tenir la fantàstica idea de visitar amb els nostres pares

(que també s'han convertit en zombis, hurra!) el que prometia ser el millor esdeveniment de videojocs de la història: la VideoGame Party...

DIVENDRES, 17 H

El grup sencer (en Borja, en Jaume, l'Úrsula, en Lucas i jo) tornem a casa després d'una llarga jornada de càstig a l'insti, i sento un calfred quan penso que la mare ens estarà esperant a la porta amb la xancleta a la mà «per parlar», ai!

Però, vaja, fora les males vibracions; no hi ha res que vagi millor per a l'ànim que un bon cap de setmana. Dos dies sencers per fer el gandul en pijama, per ficar-se el dit al nas, per jugar a unes partidetes del FolGüis (en Borja sempre perd) o per...

–Ei! La VideoGame Party és aquest cap de setmana!
–En Jaume em fa sortir de la meva abstracció amb el seu entusiasme.– Hi anem demà, oi?

O per assistir a l'esdeveniment que comprometrà el poble sencer a la seva extinció. I, el que és pitjor, l'extinció dels nostres pares (tot i que si ens estalvia el càstig, potser... No, Natz, no pots pensar això!).

–Què és això? –pregunta l'Úrsula amb cara d'intriga. S'atura un segon per agafar aire i:

–La VideoGame Party és un esdeveniment anual on es mostren els últims videojocs i perifèrics del mercat! On els streamers famosos fan xous en directe! On se celebren els torneigs dels videojocs més populars del moment, com

el Fivenait, RuneCraft o el FolGüis! En aquesta edició hi haurà Dubai Plans i Auronstop fent streaming en directe!

—Ostres, Jaume, semblés un anunci de MyTube. Tant de bo pogués posar-te l'AdBlock en viu i en directe... —es queixa la Gemma mentre agafa uns EarPods de la seva bossa amb forma de conill per deixar d'escoltar-lo.

—Doncs això és IRL, t'hi poses fulles —se'n burla en Jaume, que es torna a dirigir a l'Úrsula:— Com és que mai no has sentit a parlar d'aquest esdeveniment tan brutal? Si és molt top!

—M'agraden els videojocs, però no en soc una fanàtica! —es justifica l'Úrsula, arronsant-se d'espatlles.

—Potser perquè té vida, Jaume —sentencia la Gemma, defensant l'Úrsula.

Com ha canviat la nostra Gemma! Tot seguit, prem el *play* del seu iPeluco i passa a convertir-se en una NPC, és

a dir: camina al costat de la resta del grup, però, com que escolta música, va a la seva.

–Al contrari que d’altres... –afegeix en Jaume amb malícia, però la Gemma ja l’ignora completament.

–ENS HI APUNTEM! Natz, hem de convèncer el pare i la mare. Com ho veus? –salta en Borja.

–Amb els ulls, ha, ha, ha! El pla és ben senzill: si arribem a casa quan el pare estigui veient la telenovel·la turca, ja ho tenim, hi està ben enganxat. –No negaré que a mi també m’interessa una mica saber si finalment l’Emir va sobreviure a l’accident del carretó i si recuperarà l’amor de l’Aynur.

–Hi podem anar amb els nostres pares i amb els teus, oi Jota? –pregunta en Borja.

–Yes! Un cop allà, els deixem en una *food truck* i nosaltres anem a fer un tomb. Algú més s’hi apunta?

–Uf, ho veig complicat, *bro*. Els meus pares marxen tot el cap de setmana i em toca cuidar el moc del meu germà. Em quedaré a casa i jugaré a la Play –es lamenta en Lucas mentre simula que juga amb una consola.

–Que vingui a la *party*. Potser descobreixes que té un do per als videojocs i que també és capaç de fer front a l’imbatible *LukaGames*, hi, hi, hi! –se’n burla en Borja, fent un petit gest de victòria amb els dits.

–Relaxat, nano. Que només em vas guanyar d’un punt i amb una cistella a l’últim mil·lisegon. Estic convençut que va ser perquè jo anava amb

lag –li rebut en Lucas, força frustrat–. Que fas recompte de les victòries i les derrotes? Com anem, 167 a 1?

–Però una ja hi compta, oi? Deixa'm que *flexegi* una mica –afegeix en Borja.

Arribem al pas de vianants on se separen els nostres camins, en principi, fins dilluns.

–I què, Úrsula, et mola el pla? T'hi apuntes? –insisteix en Jaume, intentant aconseguir el màxim nombre de gent possible.

–No pinta gens malament, però no tinc pasta i em sap greu demanar-ne més als iaïos –comenta l'Úrsula.

–Vaja! Els nostres pares ens van retallar la paga després de suspendre l'últim examen de Matemàtiques –afegeix en Borja, frustrat–. Un es fia que la seva aplicada germana estudiï i li xerri les solucions, i acaba traient un preciós 4,9! Idèntic, això sí!

–Eh! La culpa és d'en Metralleta, que ens té mania! Es pensa que la nostra gesta heroica per salvar l'insti en realitat va ser un pla per evitar fer els deures –li replico al meu germà, que sempre em vol carregar el mort.

–Quina llàstima. Si jo tingués pasta, et convidaria. –El bo d'en Jaume, visiblement ruboritzat, es furga les butxaques intentant trobar alguna trista moneda, però per desgràcia l'únic que hi troba són borrissols fossilitzats i papers de xiclet de mora.

–O sigui, normal que estiguis pelat si et gastes tota la paga en Monstres, meló! –La Gemma es torna a introduir a la conversa, ara que ja s'ha tret els auriculars per acomiadar-se del grup.

—Tu no vens, no? Suposo que hauràs de penjar algun tutorial nou al TokTok! Què toca aquesta setmana, un tour pel teu tocador? Els teus imprescindibles del cap de setmana? Un nou *haul* de Shame? —pregunta en Jaume, burlant-se'n, mentre imita els gestos que fa la Gemma als seus vídeos.

—Veig que estàs molt al dia del que penjo, Jaume. Sort que no t'interessa. Gràcies per la *sub!* —respon la Gemma, i li llança un petó mentre li pica l'ullet. En Jaume es posa vermellíssim i sembla que explotarà.

La Gemma agafa el camí de l'esquerra i aprofita per deixar anar l'última pulla abans d'acomiar-se.

—Ah! I no. Passo d'anar a aquest lloc ple de gent friqui, sabeu? He de mantenir la meva reputació. És a dir, què hi pinta, la gran Gemixii07, entre llums LED, Monstres, suor, crits a través d'un micròfon i un munt de col·liri per als ulls irritats? No res! —Noto com un lleuger calfred recorre la columna vertebral de la Gemma.

—Tant que t'agrada estar a la moda i et quedaràs sense provar les noves ulleres de realitat virtual que hi haurà a la fira —rebat, ferit d'orgull, en Jaume, que de mica en mica va recuperant la seva pal·lidesa habitual.

—Que em posi unes ulleres plenes de la suor d'un altre, dius? Ecs! Quin fàààstic! —diu amb una cantarella—. Abans tanco el meu compte de MyTube i de TokTok que

posar-me això a la cara! Segur que em surt una granissada a la cara, com a mínim. –La Gemma es tapa el nas amb els dits mentre regala al pobre Jaume la cara més gran de menyspreu que li hem vist mai.– Apa, me’n vaig! Bon cap de setmana, friquis!

–Jo també me’n vaig, gent. Crec que aprofitaré el cap de setmana per posar-me al dia amb l’anime de *Raruto* o em viciaré una mica al First of us III, que el tinc molt abandonat –comenta l’Úrsula mentre es desvia en una altra direcció.

–Però et perdràs el concurs de *cosplay*!

–És el que hi ha, nois. A casa no ens sobra la pasta i aquest mes ja m’he gastat la paga en mangues (i algun Funko) –confessa l’Úrsula en veu baixa–. Dilluns m’expliqueu com ha anat i si en Jaume és el nou rei dels videojocs, eh?

–Molt bé! –responem el meu germà i jo a l’uníson.

Mentre ens acomiadem de la Gemma i l’Úrsula, veiem passar en cotxe en *Pere Escombres*, i al seu costat, de copilot, la *Martiris* parlant pel telèfon. El conserge li fa de xofer cada dia (el seu poder mental pot amb tots!), perquè per a la *Martiris* anar al volant d’una màquina mortal i en un lloc ple de nens... és una temptació massa gran.

Us ho imagineu? No, és broma. En realitat, crec que mai no ha tingut carnet ni cotxe; és una nostàlgica de l’època en què la gent anava als llocs en burro, suposo.

O en un zepelí.

–Visca els nuvis! –se’n burla en Lucas bo i rient. Òbviament no ho són pas, tot i que no posaria la mà al foc. Deu tenir sentiments, la *Martiris*? Algun dia els peixos volaran? La resposta és la mateixa per a les dues preguntes.

—En fi... I aquestes ulleres, Jaume? —repre'n el tema en Lucas, força interessat.

—Les noves Oculus MaxDestroyRetins. Ulleres de realitat virtual! Diuen que és com estar dins del videojoc. Imagineu-vos-ho! Encara no se'n saben gaires detalls, però molarà molt provar-les.

—Ah, pinten bé! Ja m'ho explicaràs a mi també. M'acomiado de vosaltres, va. Que passeu un bon cap de setmana!
—exclama en Lucas mentre s'allunya per la vorera i ens diu adeu amb la mà.

En Lucas se'n va cap a casa seva i ens quedem en Borja, en Jaume i jo ultimant els detalls del que serà un cap de setmana de bojos, mai millor dit!

—Demà a les deu? Als primers els regalaran un nou Monstre que sortirà al mercat i una gorra —diu en Jaume, entusiasmada.

–Ens faràs matinar per un Monstre i una gorra? –li preguntem, posant els ulls en blanc. Ens fa zero unitats de gràcia matinar un dissabte; tot i que sigui per jugar a videojocs.

–Esclar –respon en Jaume fent-nos ullets.

–Ai...! Entesos. Comença el pla sss –suggereixo decidida mentre miro amb complicitat el meu germà, que interpreta la meva mirada perfectament.

–El pla sss? Ara sí que m’he perdut... –respon en Jaume.